

Üzgünüm

– KARAM-41 · 11 Eylül 2018

Bulutmuşsun gönlümde, meğer vuslata perde,
Gülümsemen küs gibi, dargın mahmur gözlerin.
Yüreğimde sanmıştım, gitmişsin vefan nerde,
Sevmek değer vermektir, neden elem sözlerin.
Ecem diye kanmıştım, tacın yokmuş üzgünüm,
Çaremdin inanmıştım, acın çokmuş üzgünüm.

Pembe düşlerim solgun, hayallerim kap kara,
Ne çok mesrur olmuşum, gittin enkaz eyledin.
Merhem idin ağrıma, yoksun geçmez bu yara,
Yaslan dedim ağrıma, tuz basmamı söyledin.
Hislerim dargın yaslı, boş sol yanımda üzgünüm,
Kapandı sevda faslı, mağrur hanım üzgünüm.

Kırık kalp penceremden, dert gam sel gibi akar,
Heveslerim buz tutmuş, bahtım üşür yüzünden.
Terkedilmiş bedbahtım, mutluluk mahzun bakar,
Baharıma gül küsmüş, bülbül susmuş hüzünden.
Acın dolmuş bendime, hicran derdim üzgünüm,
Bu aşk bitti kendime, bir söz verdim, üzgünüm.

Öksüz yalnız derbeder, boynum bükük garibim,
Tebessümün mihnetmiş, keder gerçek tadınmış.
Yalvarmaktan usandım, cefandan mustaribim,
Azıcık sefan var sandım, bu can elmiş, yadınmış.
Misk kokulu goncamdın, diken oldun üzgünüm,
Ömrümdeki yoncamdın, erken soldun üzgünüm.

İncinmekten yoruldum, kahroldum hezimetten,
Bir zamanlar mesuttum, sitemsiz şendi dünüm.
Paramparça her duygum, çektirdiğin mihnetten,
Söndü aşkın lambası, zindan gecem her günüm.
Aldanmışım uyandım, düş görmüşüm üzgünüm,
Serabı gerçek sandım, hem körmüşüm üzgünüm.